

NI UN PAS ENRERE AMB EL 0'7. NI UNA RETALLADA MÉS!

Prou de promeses incomplertes! Prou d'excuses!

El nostre govern i el nostre Parlament hi han de voler i han de poder

El govern ha decidit reduir la partida pressupostària de cooperació internacional de 49 milions d'euros el 2009 a 39 milions el 2010, una retallada de més del 20% en termes absoluts. Aquesta decisió deixa el 0'7 promès fa només tres anys en un 0,4% escàs, molt lluny dels 130 milions que tots els partits van aprovar. Es tracta d'un incompliment de la Llei de cooperació, d'un incompliment de les resolucions del Parlament i d'un incompliment d'un compromís solemne de l'actual govern. No avancem com el moment històric requereix, i no és ni ha de ser aquesta només una qüestió d'ONG de solidaritat ni només una qüestió de diners. **Es tracta de quin model de país i societat estem construint, de quins valors ens mouen i quins horitzons dibuixem per al futur.**

Aquests deu milions d'euros que ara canvien de destinació potser no canviarien el món però és segur que alguns milers menys de persones tindran menys possibilitats de millorar la seva vida o d'exigir els seus drets fonamentals. La quantitat i, sobretot, la qualitat de les accions de cooperació, es veuran greument afectades. Els recursos que es destinen des de Catalunya a aquestes accions no són suficients ni són la solució a la pobresa, però constitueixen un reconeixement del deute històric assumit com a societats enriquides, i **una mostra de la voluntat social i política de no oblidar-ho, i de treballar per un món més just i menys desigual.**

És ara que no ens podem fer enrere

La crisi econòmica, immediata, duríssima que afecta els nostres barris, les nostres famílies i el nostre entorn sembla l'única, però sabem que ens enganyem si no mirem més enllà. Si quelcom ens ha tocat aprendre és que no podem pas seguir pensant-nos com a un país ric i aliè a la realitat global. Els informatius ens recorden cada dia la situació d'emergència continuada i quotidiana de milions de persones, des de fa dècades. Pot ser és ara, també empobrits i desconcertats, que podem entendre millor que mai la necessitat de canvis profunds i reals, i de la solidaritat internacional.

Aquells que han provocat la crisi s'afanyen a donar-la per acabada, perquè tot continuï igual. Però **hem de repensar el nostre model de desenvolupament i el nostre benestar perquè no és just ni sostenible, perquè no té sentit, no té ànima i no té futur.** Perquè sabem que el nostre model de consum

d'aliments i d'energia, i les polítiques comercials i internacionals que tolerem no fan més que augmentar la injustícia i les desigualtats a tots els nivells, i a tot el món.

És demagògic i fals el discurs dels que diuen que no en tenim diners per a tot, per a les polítiques socials a casa nostra i per a les polítiques de cooperació internacional. Ambdues constitueixen mecanismes complementaris de redistribució de la riquesa, que han de convergir.

L'alimentació, la salut, l'educació i la feina són prioritàries, aquí i arreu. La nostra classe política, malgrat viatjar pel món i estar present a cimeres internacionals, sembla que no ha entès encara la globalització, i les seves repercussions a la nostra vida, i a la seva feina.

Catalunya, la seva gent, sí és solidària

És en els moments difícils quan demostrem el pitjor i el millor del que som capaces. La tradició i el teixit social català demostren que **Catalunya és, ha estat i serà molt solidària amb altres pobles i cultures**. Mentre empreses i institucions retiren el seu suport a les ONG de solidaritat, la majoria dels particulars mantenen amb sacrifici les seves quotes, ens fan saber com valoren la feina dels i de les nostres cooperants a l'exterior i alguns ens hi dediquen encara més temps. Una enquesta del propi govern del mes de maig d'aquest any, amb la crisi ja instal·lada a casa nostra, confirmava que **el 86,4% de la població catalana era partidària de dedicar una part dels recursos de la Generalitat a la cooperació internacional, i que la gran majoria d'aquesta entenia que també havia de ser així en situació de restricció pressupostària**.

No ens resignem

Les ONG catalanes de solidaritat portem més de vint anys reclamant el mateix. Hem passat diverses crisis i també moltes èpoques de bonança econòmica. **La història ens ha donat la raó, que un món tan desigual era un món equivocat**. Mentre es repeteixen els discursos oficials de bones intencions, restem a la cua. El 2007, la Generalitat va dedicar a cooperació l'equivalent a 8,15 euros per càpita, mentre a Castella-La Manxa dedicaven més del doble, 18,32, a Navarra 31,39, i a Balears 15,93.

Aquest govern tampoc s'ho creu, i no calen codis ètics per saber que l'incompliment permanent dels compromisos comporta una devaluació de la política i de la democràcia. No pensem resignar-nos ni acostumar-nos que els partits ignorin el que ens han promès als seus programes, a les seves lleis i tots els plans de treball que hem fet conjuntament.

És ara que cal una resposta en positiu i compromesa. En aquest moment difícil. Per això ens plantem i diem prou. **Prou de promeses, de rebaixes, renegociacions i tecnicismes**. No renunciarem al 0'7 i per això no acceptem ni una retallada més. I volem que tots els partits i tots els governs entenguin que la política de cooperació internacional, si és bona i coherent, redunda en tota l'acció de govern i, per això, no és una política menor, anecdòtica o de

bona imatge pública. Cal revisar les postres prioritats. Cal que les revisin ells.
Per lleialtat als nostres principis, i a totes les organitzacions i persones d'altres països amb què treballem i que creuen que som un país diferent, solidari, somiador i valent.